

Література

1. Мельник М. І. Корупція: сутність, поняття, заходи протидії : монографія / Мельник М. І. – К. : Атіка, 2001. – 304 с.
2. Про боротьбу з корупцією : закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 34. – Ст. 266.
3. Про Концепцію подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності» : указ Президента України від 11 верес. 2006 р.
4. Оціночний звіт по Україні. Спільні перший та другий раунди оцінювання // GRECO EVAL I-II Rep (2006) 2E. – Затверджено GRECO на 32-у пленарному засіданні (19-23 березня 2007 р., м. Страсбург). – 52 с.
5. Мишин Г. Необходим закон о борьбе с коррупцией в высших эшелонах власти / Г. Мишин // Уголовное право. – № 2. – 2002. – С. 132–134.
6. Кальман О. Г. Стан і перспективи організаційно-правового забезпечення протидії та запобігання корупції в Україні / О. Г. Кальман [Електроний ресурс] // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – Режим доступу : <http://www.mndc.naiu.kiev.ua/Gurnal>. – Загол. з екрану.
7. Про Концепцію боротьби з корупцією на 1998-2005 роки : указ Президента України від 24 квіт. 1998 р. № 367/98 // Офіційний вісник України. – 1998. – № 17. – Ст. 621.
8. Про основи національної безпеки України : закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

Надійшла до редколегії 20.07.2009

Анотації

Проаналізовано існуючі проблеми протидії корупції в державі, що виникають із неузгодженості правової системи відповідних суб'єктів. Акцентовано увагу на необхідності створення антикорупційного бюро.

Проанализованы существующие проблемы противодействия коррупции в государстве, возникающие из-за рассогласованности правовой системы соответствующих субъектов. Акцентируется внимание на необходимости создания антикоррупционного бюро.

Existing problems of corruption counteraction in the state, which appear because of legal system's mismatch of corresponding subjects are analyzed in the article. Special attention is paid to the necessity of Anticorruption Bureau creation.

УДК 342.6(477)

Є. В. ПОНОМАРЕНКО,

аспірант

Харківського національного університету внутрішніх справ

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Євроінтеграційні прагнення України передбачають вирішення чималої кількості завдань, що є необхідною передумовою вступу України до Європейського Союзу. Їх розв'язання забезпечується, з одного боку, через участь у цьому процесі всієї системи органів державної влади, а також інституцій громадянського суспільства, а з іншого – завдяки використанню названими суб'єктами різних форм діяльності.

Найбільш значущою та важливою для забезпечення реалізації органами виконавчої влади євроінтеграційної політики української держави є їх діяльність, пов'язана з виданням нормативно-правових актів. Принциповість цього напрямку діяльності полягає в тому, що через видання нормативних актів вирішується

подвійне завдання: по-перше, здійснюється адаптація законодавства України до законодавства ЄС та, по-друге, створюються необхідні правові умови для євроінтеграційної діяльності органів виконавчої влади у тих сферах та з тих питань, які не отримали взагалі або отримали неповне законодавче регулювання.

Говорячи про адаптацію українського законодавства до законодавства ЄС, необхідно відзначити, що в даній сфері, незважаючи на те, що цією проблематикою протягом значного часу займаються такі науковці, як Г. П. Спур, А. Т. Комзюк, В. Я. Конопельський, К. М. Рудой, А. В. Савченко, М. М. Феськов та ін., існує значна кількість проблем, які, зрозуміло, знижують ефективність цього напрямку євроінтеграційної діяльності.

З огляду на це **метою** даної статті є аналіз стану, проблем та перспектив розвитку нормативно-правового забезпечення євроінтеграційних процесів органами виконавчої влади України.

Поряд із цим, відзначимо, що статті властива і певна наукова новизна, оскільки на сьогодні увага науковців зосереджена головним чином навколо дослідження проблем адаптації до законодавства ЄС законодавчих, а не підзаконних нормативних актів.

Отже, переходячи безпосередньо до вирішення завдань даного дослідження, відмітимо, що нашу увагу привертає передусім відсутність взаєморозуміння серед науковців та державних діячів, які займаються проблемами адаптації законодавства України до законодавства ЄС, щодо вживання термінології. Так, ознайомлення з нормативними актами, а також відповідними науковими доробками свідчить, що на сьогодні стосовно правового підґрунтя євроінтеграційної політики України вживаються такі терміни, як «адаптація законодавства», «гармонізація законодавства», «наближення законодавства», «уніфікація законодавства» тощо. Таке розмаїття правових термінів, на наш погляд, навряд чи може позитивно вплинути на ефективність діяльності відповідних суб'єктів, оскільки вже давно відомо, що введення уніфікованих понять та термінів для вираження однорідних явищ є важливою умовою підвищення юридичної культури [1, с. 58], а з нею й результативності та ефективності юридичної діяльності.

Детальне ознайомлення із зазначеною проблематикою показує, що на рівні українських офіційних документів найчастіше вживається термін «адаптація законодавства», який нині знайшов своє закріплення, зокрема, у Законі України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» [2] і який тлумачиться як процес приведення законів України та інших нормативно-правових актів у відповідність до *acquis communautaire* (правової системи Європейського Союзу, яка включає акти законодавства Європейського Союзу (але не обмежується ними), прийняті в рамках Європейського співтовариства, Спільної зовнішньої політики та політики безпеки і Співпраці у сфері юстиції та внутрішніх справ). Проте, на думку окремих науковців, зазначений термін є невдалим, тому його пропонують замінити поняттями «гармонізація» або «наближення законодавства» [3]. Зазначену позицію підтримують також інші науковці,

які відзначають, що більш точним є термін «гармонізація законодавства». Так, на переконання Ю. С. Шемшученка, найбільш широким і виправданим є поняття гармонізації законодавства України з європейським правом. Гармонізація, на думку науковця, дозволяє в м'якій формі приводити різні правові системи до загальноприйнятих вимог. При цьому має гармонізуватися не тільки національне законодавство щодо європейського права, а й останнє – щодо національного законодавства, адже саме національне законодавство є джерелом розвитку європейського права. Що ж стосується адаптації законодавства, то вона розглядається автором як процес «з одностороннім рухом», під час якого здійснюється приведення національного законодавства до відповідності з вимог законодавства Європейського Союзу [4].

Однак аналіз наведених вище точок зору дозволяє зробити однозначний висновок про те, що усі згадані поняття тісно пов'язані із наближенням, у нашому випадку, українського законодавства до законодавства ЄС. Єдине, що їх відрізняє, – це ступінь такого наближення. Пояснимо нашу позицію докладніше. Як зазначається в науковій літературі, нині перед Україною постало завдання привести у відповідність до законодавства ЄС приблизно 4 тис. нормативних актів [5]. Разом з цим, необхідно пам'ятати, що законодавство ЄС є надзвичайно динамічним утворенням, яке перебуває у стані постійної трансформації, спрямованої на його подальше розширення. Тобто перед Україною постає ряд завдань, вирішення яких вимагає певної послідовності. Так, у першу чергу, необхідно узгодити існуючі нормативні акти із законодавством ЄС шляхом внесення у них відповідних змін та доповнень, а також через прийняття нових правових актів, які б на момент їх прийняття повністю відповідали відповідним європейським аналогам. Процес такої трансформації, на наш погляд, доцільно називати гармонізацією законодавства, тобто узгодженням розвитку відповідних законодавств, покликаним усунути існуючі між ними суперечності та розбіжності. Завершальним етапом гармонізації українського законодавства із законодавством ЄС стане його адаптація, за якої вдасться не тільки досягти відповідності між правовими актами України та ЄС, але і наблизити усю правову систему України, включаючи законодавство, правотворчість, юридичну техніку, практику правозастосування, до правової системи ЄС. Що ж стосується уніфікації законо-

давства, то її можна розглядати як найвищий ступінь його адаптації, пов'язаний із створенням єдиної міждержавної правової системи. Зрозуміло, що названі етапи узгодження українського та європейського законодавства у певних випадках можуть переплітатися, здійснюватися паралельно, випередати один одного, проте за будь-яких умов кожен з них несе власне функціональне навантаження та має власну мету, що й пояснює необхідність їх розмежування. Принагідно відзначимо, що на необхідності розмежування названих вище понять наполягають також і зарубіжні автори, зазначаючи, що правда, що таке розмежування є важливим швидше для науки, ніж для практики, що, власне, і пояснює їх синонімічне вживання в офіційних документах [6]. Що ж стосується України, то, як уже було зазначено вище, в офіційних документах зазвичай мова йде про адаптацію законодавства, а не про його гармонізацію. Такий підхід, на наш погляд, може бути пояснений тим, що «адаптація законодавства», порівняно з терміном «гармонізація», є більш широким поняттям, що, власне, і дозволяє в офіційних документах вести мову лише про адаптацію українського законодавства до законодавства ЄС.

Адаптація українського законодавства до законодавства ЄС являє собою активну форму діяльності органів державної влади України, у тому числі й органів виконавчої влади, яка у переважній більшості випадків має правовий характер, тобто здійснюється через видання відповідних правових актів. Якщо вести мову про органи виконавчої влади, то такими актами будуть підзаконні правові акти – постанови та розпорядження уряду, накази та розпорядження центральних органів виконавчої влади, накази та розпорядження голів місцевих державних адміністрацій тощо. Перелічені правові акти являють собою вторинне законодавство [3], яке має відповідати законам, а останні – законодавству Європейського Союзу та нормам міжнародного права. Тобто органи виконавчої влади під час розробки власних правових актів повинні дотримуватись відповідних директив та міжнародних стандартів [7; 8]. Про це, зокрема, мова йде і в Законі України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», де чітко наголошено, що не тільки закони, але й інші нормативно-правові акти мають бути приведені у відповідність до законодавства Європейського Союзу. Необхідність такого кроку може бути пояснена не тільки тим, що підзаконні

правові акти не повинні суперечити законам, які, у свою чергу, мають бути узгодженими із законодавством ЄС, але і тим, що на сьогодні в Україні чимала кількість різноманітних суспільних відносин регулюється, на жаль, не на законодавчому, а на підзаконному рівні.

З огляду на викладене, стає зрозумілим, що приведення підзаконних нормативно-правових актів у відповідність до законодавства Європейського Союзу є необхідним, адже без цього не вдасться досягти узгодженості української правової системи із правовою системою ЄС.

Щодо правотворчої діяльності органів виконавчої влади, необхідно відмітити, що у сфері забезпечення євроінтеграційної політики української держави вона є різноспрямованою. З одного боку, вона має на меті закладення правового підґрунтя для реалізації органами виконавчої влади відповідних євроінтеграційних завдань, створення необхідних організаційних, технічних, фінансових тощо передумов для їх виконання. Інакше кажучи, предметом регулювання таких актів є суспільні відносини, які виникають у сфері євроінтеграційної діяльності української держави. До нормативних актів цієї групи може бути віднесена, наприклад, Постанова Кабінету Міністрів України від 13 листопада 1998 р. № 1074 «Питання діяльності Української частини Комітету з питань співробітництва між Україною та Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом)» [9]. Особливість актів цієї групи полягає у тому, що їх кількість та конкретний зміст тісно пов'язані з переліком узятих Україною на себе зобов'язань у сфері євроінтеграції, у зв'язку з чим вони є правовими засобами безпосереднього забезпечення євроінтеграційних процесів в Україні.

Разом із цим, зрозуміло, органи виконавчої влади видають не тільки організаційно-забезпечувальні акти з питань євроінтеграції. Переважна частина їх актів присвячена зовсім іншим питанням, основними з яких є, по-перше, створення необхідних умов для реалізації приватними особами наданих їм прав та свобод та, по-друге, розбудова ефективної системи публічного управління у відповідних галузях. Особливість нормативних актів, які входять до складу названих груп, полягає в тому, що вони, на відміну від організаційно-забезпечувальних актів, лише опосередковано стосуються забезпечення євроінтеграційних процесів. У даному випадку мова йде про те, що через них має відбуватися узгодження української правової сис-

теми з правовою системою ЄС, що, як наслідок, покладає на органи виконавчої влади обов'язок дотримуватися певних правил під час їх розроблення та прийняття. Зупинимося на цьому аспекті детальніше.

Аналіз правотворчої діяльності органів виконавчої влади показує, що на сьогодні у названій сфері накопичилося чимало проблем, головною з яких, на наш погляд, є відсутність нормативно визначеного порядку розробки та прийняття таких актів. Зазначена проблема вже досить давно обговорюється на сторінках наукової літератури, де майже одногослоно пропонується прийняти Закон України «Про нормативно-правові акти», а також включити відповідні норми до Адміністративно-процедурного кодексу України [3; 10]. Такий крок, дійсно, є необхідним, оскільки це дозволить, поперше, побудувати єдину систему нормативних актів з визначенням їх видів та назв і, подруге, сформулювати процедури прийняття правових актів, закріпити права та обов'язки учасників правотворчого процесу. Необхідність існування такого нормативного акту, поміж іншим, впливає і із Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства ЄС, відповідно до якої Україна зобов'язана досягти високого рівня підготовки проектів законів та інших нормативно-правових актів, а також виробити єдині, обов'язкові для всіх суб'єктів правотворчості правила підготовки проектів нормативно-правових актів у процесі адаптації законодавства.

Принагідно відзначимо, що нині подібні правила розроблено лише для суб'єктів, задіяних у підготовці проектів нормативних актів уряду, у той час як більшість центральних органів виконавчої влади таких правил не має, що, на наш погляд, суттєвим чином знижує результативність, а подекуди і законність їх правотворчої діяльності, суттєво гальмує процес адаптації національного законодавства до законодавства ЄС.

Відсутність нормативно встановленого порядку підготовки та прийняття підзаконних нормативних актів призвела до накопичення чималої кількості проблем, більшість із яких, на наш погляд, проявляється під час підготовки проекту того або іншого нормативного акта, тобто на першій стадії нормотворчої процедури.

Так, перед початком розробки проекту нормативного акта відповідальна особа органу виконавчої влади в обов'язковому порядку повинна перевірити, чи не буде належати майбутній правовий акт до сфери, правовідносини в якій регулюються правом Європей-

ського Союзу, а якщо належатиме, то його опрацювання повинно здійснюватися з урахуванням *acquis communautaire*, тобто правової системи ЄС. Інакше кажучи, перед початком роботи над проектом того або іншого нормативного акта його розробник має відшукати нормативні акти ЄС, які регулюють схожі правовідносини, та в обов'язковому порядку врахувати їх положення під час підготовки власного проекту нормативного акта. Відмітимо, що зазначена вимога є обов'язковою як для Кабінету Міністрів України, так і для будь-якого управління місцевої державної адміністрації. Принагідно зазначимо, що, на думку окремих авторів [11], ця вимога має дотримуватися, у першу чергу, на регіональному рівні, оскільки саме регіони відіграють надзвичайно принципову роль у наближенні політичних рішень, які приймаються на рівні ЄС, до їх громадян.

Проте виконання цієї вимоги в Україні ускладнюється тим, що до сьогодні в нашій державі все ще відсутній повний перелік перекладених на українську мову нормативних актів ЄС, із якими мають бути узгоджені національні правові акти, що, як наслідок, створює додаткові труднощі на шляху пошуку необхідного європейського законодавства. Крім цього, повністю не вирішеним залишається й питання доступу до перекладених на українську мову нормативних актів ЄС працівників управлінь (відділів) Міністерства юстиції України, розробників нормативних актів у регіонах.

Нормотворча робота вимагає від її учасників, зрозуміло, не тільки ознайомлення з відповідним європейським законодавством, але й дотримання єдиних підходів до нормопроєктування, знання основ європейського права, а також, бажано, й офіційних європейських мов. І якщо ці вимоги більш-менш виконуються на рівні центральних органів виконавчої влади, то з їх дотриманням на регіональному рівні виникають суттєві складнощі. Ускладнює ситуацію також і відсутність єдиних методичних рекомендацій з питань розробки нормативних актів у системі органів виконавчої влади. Вважаємо, що такі методичні рекомендації має розробити Міністерство юстиції України, виклавши у них чіткий та зрозумілий алгоритм дій, необхідних у процесі підготовки та прийняття органами виконавчої влади будь-якого рівня нормативних актів. Нині дещо подібне розроблено лише для центральних органів виконавчої влади (Положення про порядок організації роботи

центральної влади з адаптації законодавства України до законодавства ЄС), а що ж стосується місцевих органів виконавчої влади, наприклад, місцевих державних адміністрацій, то кожна з них закріплює власні процедури у своїх регламентах [12], а отже, і виробляє власні підходи до адаптації своїх нормативних актів до законодавства ЄС.

Важливим елементом нормотворчої діяльності органів виконавчої влади взагалі та у сфері євроінтеграції зокрема є перевірка змісту розробленого нормативного акта на предмет його відповідності законодавству України, а також законодавству ЄС. Така процедура нині визначається Регламентом Кабінету Міністрів України [13], відповідно до якого проекти постанов Кабінету Міністрів України, проекти актів Президента України, проекти законів України підлягають опрацюванню з урахуванням *acquis communautaire*. Головний розробник перевіряє проект на його відповідність основним положенням законодавства ЄС, доопрацьовує проект з урахуванням результатів перевірки, подає на експертизу до Міністерства юстиції України разом із Довідкою щодо його відповідності *acquis communautaire*. Міністерство юстиції України, в особі Державного департаменту адаптації законодавства, проводить правову експертизу проекту на відповідність законодавству, а також *acquis communautaire* у разі, якщо цей проект за предметом регулювання належить до сфер, правовідносини у яких регулюються правом ЄС; повідомляє головного розробника про результати експертизи, у погоджений із ним термін узгоджує проект.

Отже, як бачимо з викладеного, описана вище процедура охоплює собою лише проекти законів України, актів Президента України, а також правових актів Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади. Проте, поряд із цим, виникає питання щодо процедур перевірки проектів правових актів місцевих органів виконавчої влади. На жаль, чинне законодавство на це питання відповіді не дає, що дозволяє говорити про фактичну відсутність формалізованого порядку перевірки проектів правових актів місцевих органів виконавчої влади на їх відповідність законодавству ЄС. Подібна ситуація надзвичайно негативно впливає на стан адаптації законодавства України до законодавства ЄС, оскільки призводить до того, що на регіональному рівні, який утворюють правові акти місцевих органів виконавчої влади, утворюється своєрідний вакуум, до якого не можуть

проникнути норми європейського права. Через це процес адаптації українського законодавства до законодавства ЄС нагадує процес побудови будинку, який намагаються звести, не заклавши для нього фундаменту.

Аналізуючи досвід інших європейських країн, які успішно виконали євроінтеграційні передумови, відмітимо, що їх керівництво дуже добре розуміло необхідність проведення роботи з гармонізації законодавства також і на регіональному рівні, оскільки акти регіонального чи місцевого права дуже часто суперечили законодавству ЄС. У зв'язку з цим, наприклад, у Польщі були створені Воеводські групи експертів з питань європейської інтеграції, до завдань яких входило надання консультацій регіональним та місцевим органам влади і самоврядування у відповідних випадках. Досвід «старших» країн-членів ЄС свідчить про те, що правила ЄС, які стосуються принципів надання державної допомоги, чи директиви, які визначають порядок державних закупівель, дуже часто порушуються саме на регіональному рівні або на рівні місцевих органів влади. Але відповідальність за це перед Європейською Комісією, а згодом і перед Європейським Судом у Люксембурзі, лежить на урядові країни-члена ЄС. Звідси і випливає необхідність співробітництва між органами влади на місцевому та регіональному рівнях та центральними інституціями уряду [6].

Викладене є, звичайно, актуальним і для України, яка, з огляду на це, має розпочати «будівництво» регіональних осередків Державного департаменту адаптації законодавства, працівники якого на професійній основі здійснювали б перевірку нормативних актів місцевих органів виконавчої влади на предмет їх відповідності законодавству ЄС.

Отже, підсумовуючи викладене, ще раз наголосимо на тому, що нормативно-правове забезпечення євроінтеграційних процесів органами виконавчої влади є надзвичайно важливим напрямком роботи, від успішності реалізації якого залежить набуття Україною членства в ЄС. Це пов'язано, зокрема, з тим, що нормативні акти органів виконавчої влади посідають принципове місце у правовій системі української держави, яка, як відомо, має бути адаптованою до правової системи ЄС. Іншими словами, питання адаптації законодавства України до законодавства ЄС передусім пов'язане з проблемою адаптації до законодавства ЄС саме нормативно-правових актів органів виконавчої влади. З огляду на це, суттєвого вдосконалення потребує порядок

підготовки та прийняття нормативних актів саме органів виконавчої влади, оскільки, як було показано вище, у цій сфері нині накопичилося чимало проблем. Основними векторами їх вирішення, на наш погляд, мають бути: розробка та прийняття законодавства про порядок підготовки та прийняття підзаконних нормативно-правових актів; поширення дії цього законодавства не тільки на органи ви-

конавчої влади, але й на органи місцевого самоврядування; запровадження юридичної відповідальності за порушення встановленого порядку розробки та прийняття (застосування) підзаконних нормативно-правових актів; посилення організаційних, технічних і, перш за все, кадрових аспектів функціонування інституту державної реєстрації підзаконних нормативно-правових актів.

Література

1. Аверьянов В. Б. Функции и организационная структура органа государственного управления / В. Б. Аверьянов. – К. : Наук. думка, 1979. – 150 с.
2. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : закон України від 18 берез. 2004 р. № 1629-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 29. – Ст. 367.
3. Железняк Н. Проблеми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу / Н. Железняк // Право України. – 2004. – № 11. – С. 140–143.
4. Шемшученко Ю. Теоретичні проблеми гармонізації законодавства України з європейським правом / Ю. Шемшученко // Вісник Академії правових наук України. – 2004. – № 3. – С. 106–112.
5. Шилінгов В. С. Адаптація законодавства України до законодавства Європейського Союзу: теоретико-правовий аспект / В. С. Шилінгов, Н. В. Сюр // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України. – 2004. – № 3. – С. 75–81.
6. Грась А. Польський підхід щодо адаптації права та інституцій до норм права Європейського Союзу. Досвід, що може бути цікавим для України / А. Грась // Законодавство України. Науково-практичні коментарі. – 2006. – № 5. – С. 82–87.
7. Орисюк Л. Відповідність нормативно-правового акта основним засадам законодавства Європейського Союзу / Л. Орисюк // Юридичний журнал. – 2007. – № 1. – С. 29–30.
8. Демидович М. С. Адаптація законодавства України в контексті європейської правової інтеграції / М. С. Демидович // Держава і право. – 2005. – Вип. 32. – С. 57–61.
9. Питання діяльності Української частини Комітету з питань співробітництва між Україною та Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом) : постанова Кабінету Міністрів України від 13 листоп. 1998 р. № 1074 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1074-98-%EF>.
10. Олійник А. Ю. Значення підзаконних нормативно-правових актів у забезпеченні основних свобод людини і громадянина / А. Ю. Олійник // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України. – 2005. – № 1. – С. 170–178.
11. Баштанник В. Організаційно-правові засади діяльності органів влади регіонального рівня в системі євроінтеграційних процесів / В. Баштанник // Актуальні проблеми європейської та євроатлантичної інтеграції України : матеріали 3-ї регіональної наук.-практ. конф. / [за заг. ред. Л. Л. Прокопенка]. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2006. – С. 34–38.
12. Плахотнюк Н. Г. Нормативна модель процедури нормотворчості органів державного управління в Україні / Н. Г. Плахотнюк // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2005. – № 9. – С. 53–63.
13. Про затвердження Регламенту Кабінету Міністрів України : постанова Кабінету Міністрів України від 18 лип. 2007 р. № 950 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 54. – Ст. 2180.

Надійшла до редколегії 18.09.2009

Анотації

Досліджено сутність понять «адаптація законодавства», «гармонізація законодавства» та «уніфікація законодавства» України до законодавства ЄС. Вироблено авторський підхід до встановлення співвідношення названих дефініцій. Проаналізовано проблеми адаптації до законодавства ЄС «вторинного законодавства», а також завдання органів виконавчої влади України у цій сфері.

Исследована сущность понятий «адаптация законодательства», «гармонизация законодательства», «унификация законодательства» Украины к законодательству ЕС. Выработан авторский подход к установлению соотношения названных дефиниций. Проанализированы проблемы адаптации к законодательству ЕС «вторичного законодательства», а также задания органов исполнительной власти Украины в этой сфере.

The essence of definitions «adaptation of legislation», «harmonization of legislation» and «unification of legislation» of Ukraine comparing with European Union's legislation is researched. The author's approach to determination of correlation of such definitions is worked out. The problems of adaptation to EU's legislation of «secondary legislation» and tasks of executive agencies of Ukraine in this sphere are analyzed.